

Make, far

050

Det hövs en man
att viska
ett lugnt farväl åt
det som var.

Bo Bergman

052

Du bäddas i hembygdens
soliga famn
Där inga bekymmer
skall trycka
Vid barndomens kyrka
Du hunnit i hamn
Där Dina kära Din kulle
skall smycka
Det är barndomens
klockor som ringa
Och frid är den hälsning
de bringa.

054

Ditt hjärta som klappat
så varmt för de Dina
ögon som vakat och
strålat så ömt
Har stannat och slocknat
till sorg för oss alla
Men vad Du oss gjort
skall aldrig bli glömt.

056

Ett verksamt liv
har slocknat ut
En flitig hand
har domnat
Din arbetsdag
har nått sitt slut
Och i Guds hand
Du somnat
Din kära stämma
tystnat har
Men vackert står
Ditt minne kvar.

051

Arbetsfyllt och strävsamt
har Ditt liv varit
Lugn och stilla blev
Din död.

053

Det suckar av vemod
då banden de brista
Det tar om vårt hjärta
då kära vi mista
Din blick har slocknat
Din röst har tystnat
Du funnit frid.

055

Du styrde, Du ställde,
Du ville oss väl
Du älskat oss alla
av hela Din själ
Välsignat vare
Ditt minne.

057

För omsorg stor och
all Din strävan
För varma tankar
Du oss i livet skänkt
För alla ljusa,
vackra minnen
Hav tack långt bortom
livets gränser.

Make, far

058

Givmild och trofast
var Du i livet
Tungt är idag att
stå vid Din bår
Allt som var vackrast
och bäst Du givit
Tacksamt vi tänker
på flyktade år.

060

Stilla och god har
Du varit i livet
Stilla och tyst ifrån
oss Du gick
Tack för all glädje
Du skänkt oss.

062

Så vila i frid ty dagen
är slut
Ditt redbara hjärta
har somnat
Din livsgärning lever,
den sinar ej ut
Fast handen i döden
har domnat
Vi tacka för allt vad
i livet Du skänkt
För kärlek och omsorg
vad vackert Du tänkt
Må klockorna ringa
till vila.

064

Vi hann ej säga Dig farväl
ty döden kom så fort
Men nu vi säga Dig
vårt tack
vid evighetens port.

059

Hur tomt det efter
Dig har blivit
Det känns som solens
ljus för oss gått ner
Ty ingen såsom
Du har kärlek givit
Din plats kan aldrig
fyllas mer.

061

Stilla, så stilla Du
käre nu slumrar
Borta från sjukdom
och strid
Stor är vår saknad men
dock vi Dig unnar
Vila i frid.

063

Tack för allt Du
oss har skänkt
För oss Du strävat,
på oss Du tänkt
Ditt goda hjärta,
Ditt ljusa sinne
Hos oss skall leva
i tacksamt minne.

065

När krafterna
ständigt domna
Och ögat sin glans
har mist
så skönt att från
allt få somna
och vila finna
till sist.

Make, far

066

Att finna varandra
när livet är ungt
att följas till
ålderdoms dagar
när livet är lätt,
när livet är tungt
tillsammans med
fröjd detta draga
Var finns väl i livet
för tvenne
en lott som kan
liknas vid denne.

068

Min älskade från
våra ungdomsår
aldrig, aldrig mer Din
hand jag hålla får.

070

Så har vi vandrat
Du och jag
i kärlek, hand i hand
Så har vi delat
varje dag
i våra drömmars land,
Vår lycka var
vår rikedom,
nu har Du gått,
min hand är tom.

067

Gud märker när
stegen är tunga
och trötta de
älskades drag
Han märker när
krafterna sviker
och hjärtat slår
mattare slag
Då öppnar han
kärleksfullt famnen
och låter dem
somna i frid.

069

Hand i hand från
ungdomsåren
Vi troget vandrat
med varann
Vi delat kärlek,
hopp och frid
Vi delat sjukdom,
sorg och strid.

071

Det fanns för oss alla
ett rum i Ditt hjärta
För alla utav oss Du
gjorde Ditt allt
Du deltog med oss i
vår glädje och smärta
Hav tack, lilla pappa,
hav tack för allt.

Make, far

072

Mor har räckt
Dig handen
Du har fattat den
På den andra
stranden
Har ni mötts igen.

073

Nu, käre Far, Du
från oss farit
Upp till en annan,
bättre värld
Vi tacka Dig för
vad Du varit
Vid hemmets lugna
varma härd
De vackra minnena
av Dig
Skall ständigt lysa
på vår stig.

074

Sov gott, käre Far
i gravens ro
Hav tack för Din kärlek,
Din möda och tro.

075

Tack Far, för de
lyckliga åren
För kärlekens
manande bud
För uppoffring ända
till båren
För trohet mot
mänskor och Gud.

076

Tom blir platsen
i hemmets vrå
Tung blir vägen
att ensam gå
Tack käre make
för de år som gått
Tack käre Far
för allt vi fått.

077

Älskade Pappa,
Make och Vän
Vi står här med gråt
och med saknad
Spill inga tårar, sa Du,
när jag dör
Det är inget att
gråta för
I minnet lever jag
ju kvar
Ingen kan dö som
levat har
Tänk er, som om jag
tog en promenad
Vi ses igen, inte nu,
men om ett tag.

Make, far

078

Nu rösten har tystnat
och handen som smekt
har fallit så stilla ner
Och kärlekens glimt,
som i ögat lekt,
har slocknat och
tänds aldrig mer
För allt vad Du var
vill vi ödmjukt stå
med händerna
knäppta till bön
Tack, älskade Make,
min Pappa och vän,
När livet är slut
får vi mötas igen.

079

Du var mitt allt
mitt allt i evighet.